"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମକୁ କେବେହେଲେ ବିଘ୍ନକାରୀ ହେବାର ନାହିଁ, ନିଜ ଭିତରେ ଯଦି କିଛି ଅବଗୁଣ ରହିଛି ତେବେ ତାକୁ ବାହାର କରିଦିଅ, କାରଣ ସଚ୍ଚା ହୀରା ହେବା ପାଇଁ ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ସମୟ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ କଥାର ତ୍ରୁଟି ହେବା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାର ଗୁଣ କମି କମି ଯାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ପ୍ରଥମ ତ୍ରୁଟି ହେଉଛି ଅପବିତ୍ରତାର । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଥାଏ ସେତେବେଳେ ତା'ର ମୂଲ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚରେ ଥାଏ । ସେହି ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ନମସ୍କାର ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ଥାଏ । ଅପବିତ୍ରତାର ଟିକିଏ ବି ତ୍ରୁଟି ଆତ୍ମାର ମୂଲ୍ୟକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଏ । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ହୀରା ହେବାର ଅଛି । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ନିଜ ସମାନ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆନ୍ଦୋଳିତ କରିବ । ସେମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଅତୁଟ ସ୍ନେହ ରହିବ । ସେମାନେ କେବେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବେ ନାହିଁ । ବହୁତ ମିଠା ହେବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଡବଲ୍ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ । ଏକଥା ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଓମ୍ ଶାନ୍ତିର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ମୁଁ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ । ମୁଁ ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ସୁଖର ସାଗର, ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ବାବା ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ପବିତ୍ର ହେବାପାଇଁ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ଏବଂ ପବିତ୍ର ହେବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଭଲ ପଦ ମିଳୁଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଲା ଜାଣିପାରୁଥିବେ ଯେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ପଦ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ମିଳିବ । ଏବେ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନାହୁଁ । କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି କାହା କାହା ଭିତରେ ପବିତ୍ରତା ଏବଂ ଯୋଗର ତ୍ରୁଟି ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନିଜ ଭିତରେ ତ୍ରୁଟି ଆସିଯାଉଛି । ତେବେ କାହା ଭିତରେ ଅଧିକ, ଆଉ କାହା ଭିତରେ କମ୍ ତ୍ରୁଟି ରହିଛି । ଯେପରି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ହୀରା ରହିଥାଏ । ତାକୁ ପୁଣି ଯବକାଚ ସାହାଯ୍ୟରେ ଦେଖାଯାଏ । ଯେପରି ବାବାଙ୍କର ଆତ୍ମାକୁ ହୀରା ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଇଛି, ସେହିପରି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ (ପିଲାମାନଙ୍କୁ) ମଧ୍ୟ ହୀରା ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ରତ୍ନ ଅଟ ନା ଏବଂ ପୂଜନ ଯୋଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଟ । ମୋତି, ମାଣିକ, ପୋଖରାଜ ଆଦି ସବୁ ପୂଜନ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଅଳଙ୍କାରରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ରତ୍ନ ଖଞ୍ଜାଯାଏ । ତେବେ ସବୁ ରତ୍ନ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ତ' ଅଛନ୍ତି ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏକମାତ୍ର ବେହଦର ପିତା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନଗୁଡିକର ବ୍ୟବସାୟୀ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ବ୍ୟବସାୟୀ କୁହାଯିବ କାରଣ ଯାଙ୍କ ରଥରେ ଆସି ଶିବବାବା ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ରତ୍ନଗୁଡିକର ମୂଲ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଯେପରି ହୀରା ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ହୀରାକୁ ଯବକାଚ ସାହାଯ୍ୟରେ ପରଖିଥା'ନ୍ତି, ଦେଖିଥା'ନ୍ତି - ଏଥିରେ କ'ଣ ସବୁ ତ୍ରୁଟି ରହିଛି । ସେହିପରି ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଇଏ କେଉଁ ରତ୍ନ ଅଟେ ? କେତେ ସେବାଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ ? ବାବାଙ୍କୁ ରତ୍ନଗୁଡିକୁ ଦେଖିବାର ଇଚ୍ଛା ରହିଥାଏ । ଯଦି ଭଲ ରତ୍ନ ହୋଇଥିବ ତେବେ ତାକୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି । କହିଥା'ନ୍ତି — ଏହା ତ' ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ରତ୍ନ ହୋଇଛି, ଏହାକୁ ତ ସୁନାର ଡବାରେ ରଖିବା ଦରକାର । ପୋଖରାଜକୁ ସୁନାର ଡବାରେ ରଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ସେହିଭଳି ବେହଦର ରତ୍ନ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ହୃଦୟକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି — ମୁଁ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ରତ୍ନ ଅଟେ ? ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ତ' ନାହିଁ । ଯେପରି ଅଳଙ୍କାରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପରଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ସେହିପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ପରଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତୁମେମାନେ ତ' ହେଉଛ ଚୈତନ୍ୟ ରତ୍ନ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ - ମୁଁ ସବୁଜ ପରୀ, ନୀଲମ୍ ପରି କେତେ ମାତ୍ରାରେ ହୋଇଛି । ଯେମିତି ଫୁଲମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେହି ସବୁଦିନ ଫୁଟୁଥିବା ଗୋଲାପ, କେହି କେବେ-କେବେ ଫୁଟୁଥିବା ଗୋଲାପ ଆଦି ଆଦି ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ସେମିତି ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ନିଜକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିପାରିବେ । ତେବେ ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କର ଯେ ମୁଁ ସାରା ଦିନ ଭିତରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଲି ? ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ମନେ ପକାଇଲି ? ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା କହିଛନ୍ତି ଯେ— ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ନାରଦର ଉଦାହରଣ ଦେଇ କହୁଛନ୍ତି - ନିଜ ଚେହେରାକୁ ଦେଖ । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ, ନିଜେ ନିଜକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖିବା ଦରକାର ଏବଂ ଏହା ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଦରକାର ଯେ ଯେଉଁ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ହୀରା ସଦୃଶ ହେଉଛୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମର କେତେ ସ୍ନେହ ରହୁଛି ? ଆମର ବୃତ୍ତି ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଆଡକୁ ଯାଉନାହିଁ ତ' ? ମୁଁ କେତେ ଦୈବୀ ସ୍ୱଭାବଧାରୀ ହୋଇଛି ? ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟକୁ ବହୁତ ହଇରାଣରେ ପକାଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । ତା'ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛି ? ମୋର ସ୍ମୃତି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ କେତେ ପହଞ୍ଚୁଛି ? ତେବେ ତାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଲୋମମୂଳ ଏକଦମ୍ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମାୟାର ବିଘ୍ନ ଏମିତି ଆସୁଛି ଯାହାକି ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟୁ । ଫଳାଫଳ ତ' ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଜଣାପଡିବ । ତେବେ ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ

। ତୁମ ଭିତରେ ଥିବା ଦୋଷ ତ୍ରୁଟିକୁ ଏବେ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ କାରଣ ତୁମକୁ ଦାଗ ବିହୀନ ହୀରା ହେବାର ଅଛି । ଯଦି କାହାର ଟିକିଏ ବି ତ୍ରୁଟି ରହିବ ତେବେ ଏଥିରୁ ଜଣାପଡିବ ଯେ ଆମର ପଦ ମଧ୍ୟ କମିଯିବ । ଆମେମାନେ ରତ୍ନ ଅଟୁ ନା । ବାବା ତ' ସର୍ବଦା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ତୁମକୁ ଦାଗ ବିହୀନ ହୀରା ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ହୀରା ହେବାର ଅଛି । ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ତୁମକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଉପାୟରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ।

(ଆଜି ଯୋଗ କରିବା ସମୟରେ ବାପଦାଦା ଅଧାରୁ ଉଠି ସଭା ମଝିକୁ ଚାଲିଯାଇ ଜଣ ଜଣ କରି ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଥିଲେ) ବାବା ଆଜି କାହିଁକି ଉଠିଲେ ? କିଏ କିଏ ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ । କାହିଁକି ନା କିଏ କେଉଁଠି, କିଏ କେଉଁଠି ବସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ଉଠି ଜଣ ଜଣଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଯେ — ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେଉଁ ଗୁଣ ସବୁ ରହିଛି ? ଏମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି କେତେ ସ୍ନେହ ରହିଛି ? ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି, ତେବେ ସବୁ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଲାଗୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ତ' ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ସବୁ ସନ୍ତାନ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ପ୍ରିୟ ଲାଗିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ଜଣାଅଛି - କାହା କାହା ଭିତରେ କ'ଣ କ'ଣ ତ୍ରୁଟି ଅଛି ? କାହିଁକିନା ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି, ସିଏ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଉଭୟ ବାପଦାଦା ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯେତେ ଯେତେ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି, କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉନାହାନ୍ତି, ସେହିମାନେ କେବେ ଲୁଚି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୋଲାପମାନେ, ମୋତିମାନେ କେବେ ଲୁଚି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସବୁକିଛି ବୁଝାଇ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ସବୁ ମଇଳା ବାହାରିଯିବ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ସହିତ ସାରା ଦିନ ଭିତରେ ଯାହା ସବୁ କର୍ମ କରିଛ, ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୋ ଭିତରେ କି କି ଅବଗୁଣ ରହିଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବସିପାରୁନାହିଁ ? ହୃଦୟରେ ବସିବା ଅର୍ଥାତ୍ ସିଂହାସନରେ ବସିବା । ତେଣୁ ବାବା ଉଠି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋର ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସିଂହାସନରେ କେଉଁ କେଉଁ ପିଲା ବସିପାରିବେ ? ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଅତି ନିକଟତର ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡିଯିବ ଯେ — ଆମେ କେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାସ୍ ହେବୁ ? ଯେଉଁମାନେ ଫେଲ୍ ହୁଅନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ତ' ପୂର୍ବରୁ ଜଣାପଡିଯାଏ ଯେ ମୋର ନମ୍ବର କମ୍ ରହିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମକୁ ନମ୍ବର ମିଳିବାର ଅଛି । ତେବେ ଆମେ କାହାର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ? ଭଗବାନଙ୍କର । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ସିଏ ଏହି ଦାଦା (ବ୍ରହ୍ମା)ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ବାବା ଆମକୁ କେତେ ସ୍ନେହ କରୁଛନ୍ତି, ସିଏ କେତେ ମିଠା, ଆମକୁ କିଛି ବି କଷ୍ଟ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ କହୁଛନ୍ତି— ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ମନେପକାଅ । ସିଏ ଅଧିକ କିଛି ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ତୁମକୁ ଏଭଳି ହେବାର ଅଛି । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା ହିଁ ହେଉଛି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ତୁମେ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରି ୟାଙ୍କ ଭଳି ପବିତ୍ର ହେଉଛ ତେଣୁ ତୁମେ ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେଉଛ । ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଖୁସି ରହୁଛି ନା । ତେବେ ବାବା ଆମକୁ ନିଶ୍ଚିତ ନିଜ ଭଳି ପବିତ୍ର ଏବଂ ଜ୍ଞାନବାନ୍ କରିବେ । ଏଥିରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ସବୁ ଆସିଯାଉଛି । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତ' କେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନାହାନ୍ତି, ସେହି ଅବସ୍ଥା ତ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହିଁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ତ' ସମସ୍ତେ ସ୍ନେହ କରୁଛନ୍ତି । 'ବାବା' ଶବ୍ଦ କହିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ଏକଦମ୍ ଉଲ୍ଲସିତ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ ଆମକୁ ଅସରନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଆଡେ ମନ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ସବୁବେଳେ ରହିବା ଦରକାର । ବାବା, ବାବା, ବାବା କହି ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦରକାର । ରାଜାପୁଅର ରାଜତ୍ୱର ନିଶା ରହିଥାଏ ନା । ଆଜିକାଲି ତ' ରାଜାମାନଙ୍କର ଏତେ ସମ୍ମାନ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ବ୍ରିଟିଶ୍ ସରକାର ଥିଲା ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ବହୁତ ସମ୍ମାନ ଥିଲା । କେବଳ ଭାଇସରାୟଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ସମସ୍ତେ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ନତମସ୍ତକ ହେଉଥିଲେ । ବାକି ସମସ୍ତେ ରାଜାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରୁଥିଲେ । ଏବେ ଦେଖ ସେମାନଙ୍କର କ'ଣ ଗତି ହୋଇଗଲାଣି । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସେମାନେ ଏଠାକୁ ଆସି କୌଣସି ରାଜ୍ୟପଦ ନେବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି — ମୁଁ ହେଉଛି ଦୀନବନ୍ଧୁ । ଗରିବମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ ଜାଣି ଯାଆନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଏସବୁ କିଛି ଭଗବାନଙ୍କର । ତାଙ୍କରି ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ହିଁ ଆମେ ସବୁକିଛି କରିବୁ । ରାଜାମାନଙ୍କୁ ତ' ନିଜ ଧନର ନିଶା ରହୁଛି ତେଣୁ ସେମାନେ ଏଭଳି କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଅଟେ । ବାକି ହଁ, ପ୍ରଥମେ ବଡ ଲୋକଙ୍କୁ (ଧନଶାଳୀ ଲୋକଙ୍କୁ) ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ଆଗରେ ରଖିବାକୁ ପଡିଥାଏ, କାରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଗରିବମାନେ ମଧ୍ୟ ତୁରନ୍ତ ଆସିଯିବେ । ଦେଖିବେ ଏତେ ବଡ ବଡ ଲୋକ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସିଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଗରିବମାନେ ବହୁତ ଡରୁଛନ୍ତି । ଏମିତି ଦିନ ଆସିବ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତୁମ ନିକଟକୁ ଆସିବେ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ବୁଝାଇବ ସେମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯିବେ । ଏକଦମ୍ ଲାଗି ପଡିବେ । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ବାହାର କରିବ । ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି ଆମକୁ ତ' ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ସେମାନେ ପାଠ ପଢ଼ି ବଡ ବଡ ଅଫିସର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ନା । ତୁମେ ତ ଏବେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମିଶନରେ ଅଛ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହେବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା— ଭଗବାନ ଶବରୀର ଅଇଁଠା କୋଳି ଖାଇଲେ । ବିବେକ ମଧ୍ୟ କହୁଛି — ଦାନ ସର୍ବଦା ଗରିବମାନଙ୍କୁ କରିବା ଉଚିତ୍, ସାହୁକାରମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ । ତୁମକୁ ଆଗକୁ ଏସବୁକିଛି କରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଏଥିପାଇଁ ଯୋଗର ବଳ ଆବଶ୍ୟକ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ଆସିଯିବେ । କେତେକଙ୍କର ଦେହ-ଅଭିମାନ

କାରଣରୁ ଯୋଗବଳ କମ୍ ରହୁଛି । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର - ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ କେତେ ସମୟ ରହୁଛି ? କୌଣସି ବି ବନ୍ଧନରେ ମୁଁ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଉନାହିଁ ତ' ? ତୁମର ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ହେବା ଦରକାର ଯେ, ଯେପରି ଯାହାକୁ ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଚଞ୍ଚଳ ନହେଉ । ବାବାଙ୍କର ଆଦେଶ ହେଉଛି - ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆତ୍ମା ଭାଇ ମନେକର । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି - ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ତେଣୁ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯଦି କିଛି ବି ମନେପଡିଲା ତେବେ ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ତେଣୁ ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ମଜବୁତ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ମନରେ ଏହା ଭାବିବାକୁ ହେବ — ଯେତେବେଳେ ଅବସ୍ଥା ଏପରି ମଜବୁତ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଏହି ପଦ ମିଳିବ । ବାବା ତ' ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଆହୁରି ବହୁତ ସେବା ବାକି ରହିଛି । ତୁମ ପାଖରେ ଯଦି ଯୋଗବଳ ଥିବ ତେବେ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବ । ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ଅନେକ ଜନ୍ମର କଳଙ୍କ ଲାଗିଛି, ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ ତ' ଏକଥା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଜାଣୁଛ । ବାବା ସବୁକଥା ବୁଝାଇଚାଲିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କର । ଯେମିତି ବାବା ବେହଦ ବିଶ୍ୱ ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରୁଛନ୍ତି ସେମିତି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବେହଦ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଛି । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ କାହିଁକି ନଥିଲା ? କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ ଥିଲେ । ବାବା ପତିତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ତ' ସ୍ନେହ କରିବେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ତାଙ୍କର ଅତି ପ୍ରିୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ତ' ସର୍ବଦା ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଦିନକୁ ଦିନ ଯେତେ ପବିତ୍ର ହେବ ବାବା ସେତେ ଆକର୍ଷିତ କରିବେ । ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ଆସିବ । ସିଏ ତୁମକୁ ଏତେ ଆକର୍ଷଣ କରିବେ ଯାହାକି ତୁମେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମର ଅବସ୍ଥା ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଏଭଳି ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ଅହରହ ଦେଖୁଥିବେ ତେବେ ମନ ବିଚଳିତ ହେବ କି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଇ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିକରି ଆସେ । ପୁଣି ଏଭଳି ବାବାଙ୍କଠାରୁ କେବେହେଲେ ଅଲଗା ହୋଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ପୁଣି ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆକର୍ଷଣ ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହିବେ - ଇଏ ତ' ଚମତ୍କାର ଅଟେ । ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛି । ହଁ, ଯଦିଓ କିଛି ଅବଗୁଣ ରହିଛି ତଥାପି ଅବସ୍ଥା ପ୍ରମାଣେ ସମୟ ଅନୁସାରେ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଲା ଭଳି ଅପରାଧ ଏଠାରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି ବେମାରୀ ଆଦି ହେଉଛି ତେବେ ତାହା କର୍ମଭୋଗ ଅଟେ । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଦୁନିଆରେ ଅଛୁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଛି ନା କିଛି ହେଉଥିବ । ଯଦିଓ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ରଥ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କର୍ମଭୋଗ ତ' ଭୋଗିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଏମିତି ନୁହେଁ, ମୁଁ ୟାଙ୍କ ଉପରେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବି । ୟାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ହଁ ରଥ ଦେଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ କିଛି ପୁରସ୍କାର ଦେଇ ଦେବେ । ବହୁତ ବନ୍ଧନରେ ଥିବା ମାତା କନ୍ୟାମାନେ ଏଠାକୁ କିପରି କଷ୍ଟ ସହନ କରି ଆସିଛନ୍ତି । କିଭଳି ଉପାୟ ବାହାର କରି ମୁକୁଳି ଆସିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଯେତିକି ସ୍ନେହ ରହୁଛି ସେତିକି ସ୍ନେହ ଆଉ କାହାର ନାହିଁ । କେତେକ ପିଲାଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଲକୁଲ୍ ସ୍ନେହ ନାହିଁ । ବନ୍ଧନରେ ଥିବା ମାତା କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ସ୍ନେହ ସହିତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ଯୋଗବଳ ମଧ୍ୟ କମ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ କାନ୍ଦିଥା'ନ୍ତି । କହିଥା'ନ୍ତି — ବାବା, ହେ ବାବା ମୁଁ କେବେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବି ? ବାବା, ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଥିବା ବାବା, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କିପରି ମିଶିବି ? ଏଭଳି ଏଭଳି ବନ୍ଧନରେ ଥିବା ମାତା କନ୍ୟାମାନେ ସ୍ନେହରେ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡାଇଥା'ନ୍ତି । ସେହି ଲୁହ ତାଙ୍କର ଦୁଃଖର ଲୁହ ନୁହେଁ, ତାହା ତ' ସ୍ନେହର ମୋତି ଅଟେ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଯୋଗ ଶକ୍ତି କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ପକାଇ ବହୁତ ଛଟପଟ ହୁଅନ୍ତି । କହିଥା'ନ୍ତି — ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କେବେ ମିଶିବି ? ବାବା, ଆପଣ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେ ସମୟ ତୁମେ ମୋର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ, ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବ । ଯଦିଓ କେହି ବନ୍ଧନରେ ରହୁଛନ୍ତି, ନିଜେ ସେବା କରିପାରୁନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ବଳ ମିଳିଥାଏ । ଯୋଗରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଛଟପଟ ହେଉଥା'ନ୍ତି — ବାବା ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ କେବେ ମୋତେ ସୁଯୋଗ ମିଳିବ ? ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେପକାଉଛି ? ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ଦିନକୁ ଦିନ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଆକର୍ଷଣ ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ସ୍ନାନ କରିବା ସମୟରେ, କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ରହିବେ । ବାବା, ସେହିଦିନ କେବେ ଆସିବ ଯେଉଁଦିନ ଏହି ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ? ବିଚାରୀ ଅବଳା ମାତାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି - ବାବା, ଅମୁକ ମୋତେ ବହୁତ ହଇରାଣ କରୁଛି, ମୁଁ କ'ଣ କରିବି ? ପିଲାଙ୍କୁ ମାରପିଟ କରିପାରିବି ? ଏମିତି କରିଲେ ପାପ ହେବନାହିଁ ତ' ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଜିକାଲିର ପିଲାମାନେ ଏମିତି ହେଉଛନ୍ତି ତାହା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଯଦି କାହାକୁ ତା'ର ସ୍ୱାମୀ ହଇରାଣ କରୁଛି ତେବେ ସିଏ ଭାବୁଛି - କେବେ ଏହି ବନ୍ଧନ ତୁଟିବ, କେବେ ଯାଇ ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବି । ବାବା, ମୋର ବନ୍ଧନ ବହୁତ କଡା, ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାପାଇଁ ମୁଁ କ'ଣ କରିବି ? ବାବା ସ୍ୱାମୀର ବନ୍ଧନ କେବେ ତୁଟିବ ? ବାସ୍, କେବଳ ବାବା ବାବା କହି ଚାଲିଛି । ତା'ର ଆକର୍ଷଣ ତ ବାବାଙ୍କୁ ହେଉଛି ନା । ଅବଳାମାନେ ବହୁତ ସହନ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଚାଲ ତେବେ ତୁମର ଏହି ସବୁ ବନ୍ଧନ ତୁଟିଯିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ

ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୋ ଭିତରେ କିଛି ଅବଗୁଣ ନାହିଁ ତ’ ? ମୋର ଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ କେତେ ପହଞ୍ଚୁଛି ? ମୋର ସ୍ୱଭାବ ଦୈବୀଗୁଣ ଯୁକ୍ତ ହେଲାଣି ? ମୋର ବୃତ୍ତି ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ଯାଉନାହିଁ ତ’ ?

(୨) ଏଭଳି ସ୍ନେହୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ଯାହାକି ବାବା ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାକୁ ହେବ । ଅତି ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ରୂପୀ ସ୍ତମ୍ଭକୁ ଆଧାର କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର ଅନୁଭବକୁ ବଢାଇ ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହୀ ହୁଅ ।

ମାୟା ଦୁର୍ବଳ ସଂକଳ୍ପକୁ ମଜବୁତ କରିବା ପାଇଁ ସେଥିରେ ବହୁତ ରାଜକୀୟ ସଂକଳ୍ପ ରୂପୀ ସ୍ତମ୍ଭ ଲଗାଇଦିଏ । ବାରମ୍ବାର ଏହି ସଂକଳ୍ପ କରାଇଥାଏ ଯେ ଏମିତି ତ ହୋଇଆସୁଛି, ବଡ ବଡମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି କରୁଛନ୍ତି, ଏବେ ତ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନାହୁଁ, କୌଣସି ନା କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା ଏବେ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବ.... ଏହିଭଳି ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ରୂପୀ ସ୍ତମ୍ଭ ସବୁ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଆହୁରି ମଜବୁତ କରିଦେଉଛି । ତେବେ ଏହିଭଳି ସ୍ତମ୍ଭକୁ ଆଧାର କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର ଅନୁଭବକୁ ବଢାଅ । ସାକାର ରୂପରେ ବାବାଙ୍କର ସଙ୍ଗକୁ ଅନୁଭବ କରି ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହୀ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ସବୁଠାରୁ ବଡ ଗୁଣ, ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ରହିଥା’ନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ, ଲୋକ ପ୍ରିୟ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****